

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0

mm

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

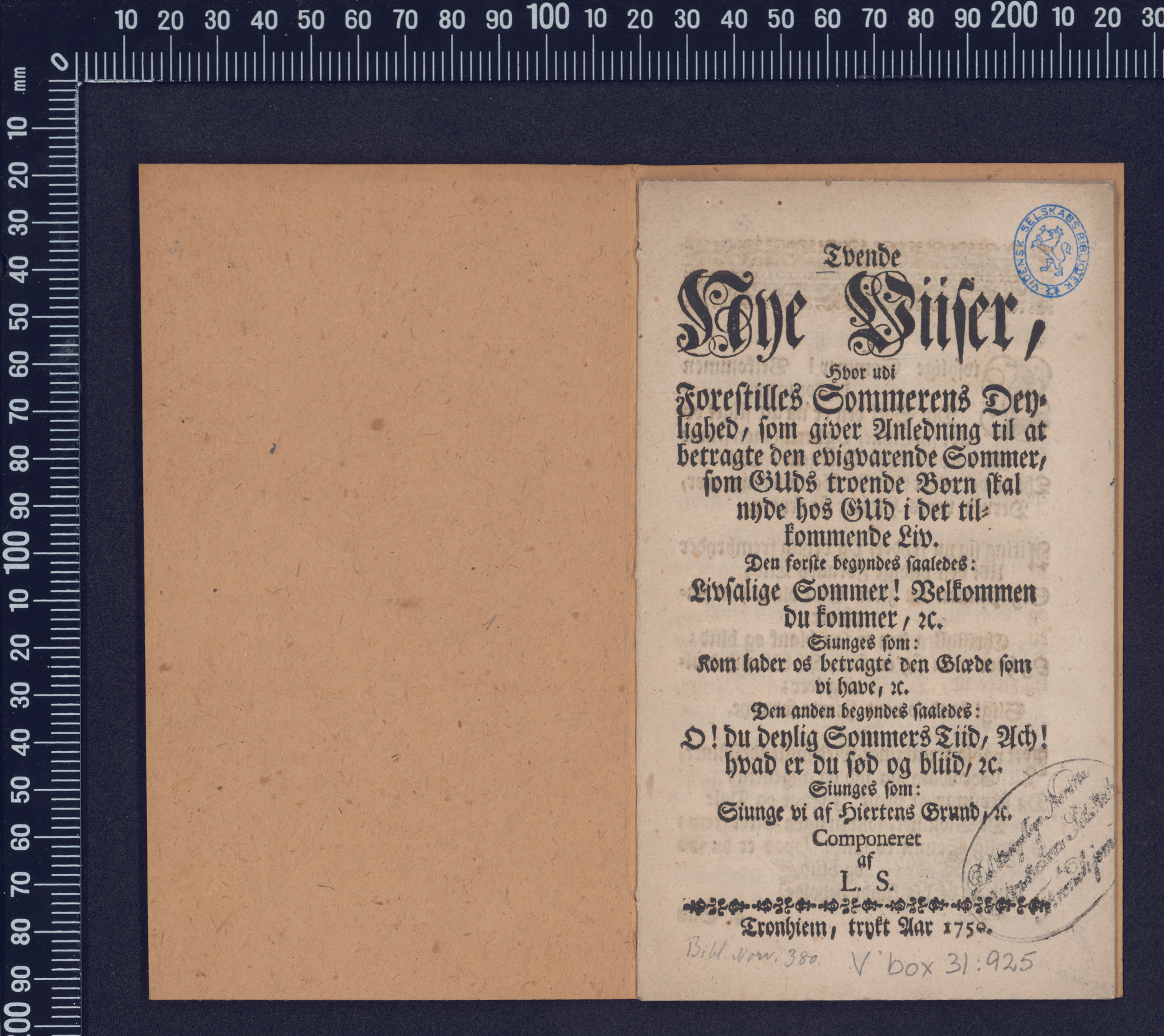
00 10 20 30 40 50 60 70 80 90

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Tvende Nye Viser.

T. Hiem 1750.

V box 31:925

Zvende

Søye Siiser,

Hør udi

Forestilles Sommerens Dey-
lighed, som giver Anledning til at
betragte den evigvarende Sommer,
som Guds troende Børn skal
nyde hos GUD i det til-
kommende Liv.

Den første begyndes saaledes:

Livsfulge Sommer! Velkommen
du kommer, &c.

Siunges som:

Rom lader os betragte den Glæde som
vi have, &c.

Den anden begyndes saaledes:

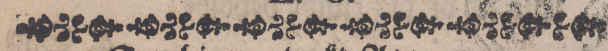
O! du deilig Sommers Tid, Ach!
hvad er du sød og bliid, &c.

Siunges som:

Siunge vi af Hiertens Grund, &c.

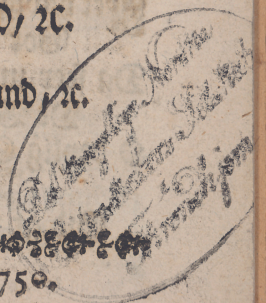
Componeret

af
L. S.

Tronhiem, trykt Aar 1750.

Bibl. Nov. 380. V box 31:925

^{1.}
Sibsalige Sommer! Velkommen
du kommer,
Din Soel den er nu alt stiget op
Udi sin Linne, Og herlig mon skinne
Alt over de høye Biergenes Top;
Thi er det os ret kjær At Sommeren er nær,
Der ved vores Hjerter sig fryder.

^{2.}
Alt ing sig nu fryder, Og deylig frembryder
Udi den yndige Foraars Tiid,
Sig Himlen nu zierer Saa blaae som Za-
phirer,
Christallen den er saa blank og bliid;
Og hvor man sig omseer, Af Skionhed al-
ting leer;

Sligt kand jo vort Hjerter fornøye.

^{3.}
Net yndig fremtriner, Med smilende Miner,
Vor May saa sød og angennem;
Da seer man at prale I Enge og Dale
De Blomster, som zirligen spirer frem;
O deylig Sommers Tiid! Hvad er du sød
og bliid,
Sid at vi dig kunde beholde!

4. Saa

^{4.}
Saa deylig og skion, Som Jaspis saa grøn,
Er Bierge og Dale, ja Marke og Kiær;
Nu vil os besøge, Vor Fryd at forege,
Baar=Fugle, som Vint'ren ey findes
kand her;
Dog er paa deres Viis Net som et Paradiis
Den deylige Sommer at stue.

^{5.}
Jeg da monne gange Hvor Lillierne prange
Udi den grønne Rosen=Lund,
Mig alting behager, Dog Sorgen mig plæ-
ger
Net ofte af inderste Hiertens Grund;
Da tænker jeg omkring, At ingen jordist
Ling
Kand møtte min Siæl med sin Glæde.

^{6.}
Vi seer da saa smukke Som malede Dukke
Hver Dvift er stafferet med grønne
Blad';
Der Fuglene springe, Der og monne klinge,
Som tusinde Harper var steinet i Rad,
Af idel Fuglesang, Med saadan listig Klang,
At det er fornøveligt at høre.

^{7.}
En yndelig Glæde Her findes tilstæde
Om Sommerens deylige Morgenstund,
Da Solen mon glandse Og Dyrene dandse,
Og Fuglene quidrer i grønne Lund,
Ja

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Ja Stove, Mark og Kiær Ret som forgylt
det er
Af Solens gyldene Straaler.

8.
Ret naar som jeg klemmes, Og Sorgen
forneemmes,
I blomstrende Enge jeg strax monne
gaar,
Hvor Lilier og Fioler, Som jordiske Soler,
Saa glandsende, stinnende der monne
staae,
Af prægtigste Favør, Og alle slags Couleur,
Som her udi Verden kand være.

9.
See, naar man spadserer, Og sig diverterer
I Enge og Dale om Sommerens Tid,
Man ofte maa svede For Sommerens Hede,
Strax søges med Længsel det blom-
strende Træ,
Da sætter vi os der, Hvor vi i Skygge er,
Vort Sæde er herlig bemalet.

10.
Er det ikke herligt Livagtigt og kiærligt,
Blant Blomster vi sidder, Blant Lilier
vi gaae,
Guds Navn være lovet! Ja over vort Hovet
Der Rosenbemalede Ørene mon staae:
Blomsterne rød og hvid, Ja Roserne saa blid,
Med yndig Lugt qvæger vort Hierte.

11. Næh,

11.
Næh, prægtigste Sale Apellis kand male,
Ey ringeste mod denne Skionhed for-
saaer,
Alt hvad man bestuer, Af funklende Luer,
I Fyhr og i Flaime af Herlighed staaer,
Hvoraf vi slutte kand, Enhver som har For-
stand,
Guds Allmagt, som sligt kand fremføre.

12.
Saa tit jeg betragter, Og Sommeren agter,
En Blæde i Siælen og straaler mig ind,
Da kand jo mit Dye Sig herlig fornøye,
Da glædes mit Hierte, og qvæges mit
Sind,
Jeg da et Spejel seer, At jo mit Støv og Leer
Opstandelsens Gaver skal nyde.

13.
Ewig mit Dye Sig hidst skal fornøye,
Saa vist mig her May i Døynene leer,
Saa vist skal mit Hierte Forglemme al
Smerte,
Naar som jeg min Frelser i Skyerne seer
Udi den Himmels-vaar, Til Evigheds Foraar,
Hvor Sommeren ret skal begyndes.

14.
Betænk, naar vi kommer Til Evigheds
Sommer,
Hvor tusind gang tusind Soele skal see,
Guds

Guds Ansigt det bare Skal Alting forklare,
Guds herlige Væsen vi da skal faae see;
Det ubeskrivlig er, Og kand ey sees her
Mens vi udi Verden mon være.

^{15.}
Indigste Tone For Zebaoths Throne,
Af hellige Englernes søde Discant,
Der evig skal høres, Musiquen skal føres
Af himmelske Aander, som dertil er vant;
O! søde Himmel-Klang! Ach! du livsalig
Sang!

Som Hierte og Siæl kand fornøye.

^{16.}
Ey ædele Steene, Ey Perler de reene,
Ey Guld og Demanters den pureste
Glands
Kand noget flatteres, Ey heller vurderes
Mod himmelske Roser, hvoraf vi en
Krande

I Himlen bare skal, Blant de Udvaldes Tal,
Hvor Christus vor Brudgom vil være.

^{17.}
Om her kunde være, Med Glæde og Fre,
Hvert Lov udi Verden en glimrende
Soel,

Hvert Græs var en Stierne, Hver Steen
var en Kierne,

Hvert Træ var et Orgelverk, hvert
Myng en Siøl,

Dog

Dog var det Børnespil Mod Glæden, som
GUD vil
I Himmelenes Rige os give.

^{18.}
Derfor skal vort Dye Til dig i det Høye,
O! Evigheds Fader, i Haabet hensee,
Du vilde os give: Vi værdig maa blive
Dig, Evigheds Soel! i din Himmel
at see;

Hvor Glæden straaler ind I Hierte, Siæl
og Sind,

O! gib vi det snart maatte nyde.

Den Anden.

O! du deylig sommers tid, Ach! hvad er
du sød og bliid, Helt naar man dig
saa anseer, At det med betænkning seer,
Om det evig sommer-stæd, Som hos GUD
er os bereed, I den evig salighed.

2. I det evig sommers land, Hvor ey
solen skinne kand, Men Guds blide Ansigt
er Soel og glæde evig der, Alle Englers
liv og brød, De Udvaldes hvile-stied, Som
er kigt ved Jesu død.

3. Derfor, naar jeg solen seer, At den mig
i øyen leer, Dnsker jeg udi mit sind, At
min siæl var taget ind Blant Guds Engle-
Coor at staae, Der at see dit Ansigt paa,
Glædens Soel, lad mig det naae.

4. See